

II. pastýřský list k přípravě návštěvy Svatého otce Benedikta XVI.

Svatodušní svátky – O víře

Milovaní bratři a sestry!

Pokoj Páně ať je vždycky s Vámi!

Zahájili jsme přípravu na návštěvu Svatého otce a slíbili, že ji spolu s Vámi budeme konat. Doufáme, že již máte brožurku k přípravě a že se i Vám s ní dobře pracuje. Již v prvních krocích – uběhl jen první měsíc – si uvědomujeme, že témata přípravy sahají dál, než jen k očekávané návštěvě.

Postavení katolicky věřícího křesťana v současné společnosti je značně komplikované. Na jedné straně od nás společnost mnoho očekává, na druhé straně stále nějak překážíme, protože jsme jiní. Položili jsme si tři základní otázky:

1. Proč a jak jsme jiní?
2. Co od nás lidé žádají a jak jejich očekávání naplňujeme?
3. Co tedy máme dělat?

Naše odlišnost spočívá v tom, že věříme v Boha a ve všem, co každou neděli vyznáváme v krédu. Naše postavení je charakterizováno postavením Ježíše Krista, který *se nám lidem podobal ve všem kromě hříchu* (Žid 4,14). On sám se žádného hříchu nedopustil, ale *vydal v oběť sám sebe za hříchy naše, aby nás od hříchů osvobodil* (Gal 1,4). My, podstatně slabší než on, se jistě dopouštíme hříchů. Jsme si však díky své víře vědomi, že hříchem porušujeme mír a řád světa, a proto se snažíme takové věci nedělat. Naše odlišnost nesmí být v tom, že bychom nějak stáli nad druhými. Je v tom, že nám, slabým a bezvýznamným, byl svěřen úkol ukazovat, že je možné zlo odmítat, bojovat s ním a s Boží pomocí nad ním vítězit. Náš úkol je velký a máme ho plnit s pokornou a radostnou hrdostí. Je mnoho lidí, kterým se takového úkolu nedostalo. Jsou proto nepevní a mají problémy s tím, co je smyslem jejich života.

Věřit znamená zachovávat a hájit Boží zákony, které jsou obsaženy v Desateru. Naším úkolem je Desatero plnit a hlásat. Nesmíme v tom kličkovat, vytáčet se a vymlouvat, pokrytecky ho vyznávat a vskrytu ho překračovat. Naléhavě do vlastních řad připomínáme, že *víra bez skutků je mrtvá*, jak říká sv. Jakub (Jak 2,17). Je téměř jisté, že budeme častěji zatlačeni, umlčováni a skandalizováni, jako se to teď děje Sv. otcovi Benediktovi XVI. Velice často také budeme přehlasováni, protože nás není mnoho. Přesto budeme klidně a trpělivě opakovat, že je zakázáno zabít, jakkoli údajně humánně a s dobrým úmyslem. Stojí přece psáno *nezabiješ!* (Ex 20,13). Budeme opakovat, že je zakázáno lhát, krást, tupit rodiče, být nevěrný, zahrávat si nezodpovědně se sexem atd. Budeme vždy a znovu opakovat i to, že máme věřit všemohoucímu a milosrdnému Bohu a ne moderním modlám jako jsou peníze, reklama či televize. Budeme to říkat, protože je to naše poslání a my máme právo na svůj názor právě tak jako kdokoli jiný. Není správné, když své názory omlouváme, uděšeně se

doprošujeme tolerance vůči naší víře, jako by to byla jakási naše osobní slabost, skrýváme své přesvědčení a pomalu přitom upadáme do všech možných nectností.

Mnoho, patrně naprostá většina lidí, si stále naléhavěji uvědomuje, že v morálním chaosu nelze dost dobře žít, a to, co společnost od nás plným právem čeká, jsou právě plody naší víry: jasně orientovaní, morálně rovní, nikoho neodsuzující lidé, kteří ukazují cestu a sami na sobě dokazují, že je možné po ní jít.

Co tedy máme dělat? Vzmužit se a nebát se. Přestat se stydět za to, co je dobré a krásné. Nebojte se, bratři a sestry, dnes ani toho, že v danou chvíli jsme ustrašení a slabí. I apoštolové měli *dveře zavřeny ve strachu před Židy* (Jan 20,19), byli bezradní a nerozuměli. Když dostali sílu Ducha Svatého, stali se neohroženými a *všichni, kdo je slyšeli, užasli, jak k nim v jejich jazyce mluvili o velkých Božích skutcích* (Sk 2,6; 11).

Prosme proto, aby nám všem o letošních Svatodušních svátcích byly v Božské štědrosti dány ony úžasné dary Svatého Ducha a s nimi síla tiché, ale nezničitelné pravdy a dobra.

Požehnání všemohoucího Boha Otce i Syna i Ducha Svatého zůstávej s Vámi.

X Dominik Duka, OP
a ostatní biskupové Čech a Moravy